

Giới thiệu Có Thể Chờ Không?

Tuổi trẻ vì vô tư em không hề phát hiện ra rằng em thích anh đến như vậy, để bây giờ nghĩ lại...

"Con bé trải qua sự dày vò của xã hội, bị cuộc sống xoay tròn nhận ra mình thích anh đến nhường nào cũng nhận ra mình đã để lỡ điều quý giá và quan trọng nhất như thế nào. Nhiều lần tự trách mình ngày xưa sao ngu ngốc không thấy anh vì mình, không thấy anh thích mình đến khổ tâm, nhưng trách bản thân rồi cũng không quay lại được với quá khứ."

Đối với em anh chỉ dựa vào trái tim mình có thể chờ đến ngày hết yêu em hay không, và câu trả lời là hiện tại anh đang ôm em dưới cơn mưa như thế này. Nếu đã yêu xin đừng ngại bất cứ điều gì để có được nó. Như Nhật không vì Thuần không trả lời tin nhắn nhưng vẫn đến để có được hạnh phúc thuộc về cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chờ Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thuần cùng đàn anh trên mình hai lớp ngồi ngơ ngác ở phòng nhạc nhìn ra cửa sổ. Những tiết học buổi chiều luôn khiến Thuần buồn ngủ và cô bé mò đến phòng nhạc.

Phòng nhạc trường Thuần có vị trí khá đẹp, cửa chính nhìn thẳng ra sân trường, từ cửa chính có thể thu hết vào tầm mắt tất cả hoạt động của học sinh. Cửa sổ phòng nhạc sát ngay cánh đồng cỏ lau, thò tay ra là có thể hái ngay một nhánh. Đó là một trong những lý do Thuần thường xuyên đến phòng nhạc.

Thuần chơi guitar, là một nhân vật quan trọng cho các buổi biểu diễn của trường cũng như khu vực Thuần ở. Luôn đồng hành với Thuần là đàn anh của cô bé – Minh Nhật, chàng trai có đôi tay đẹp hơn con gái và có thể sống chết vì piano.

Nơi Thuần sống vẫn còn gọi là nông thôn, nó mộc mạc và bình yên đến từng giây phút, cũng vì thế những người có thể chơi nhạc cụ như Thuần và Nhật rất được trọng dụng.

- Mai em có thể đến đây nữa không? – Nằm dài ra bàn nhìn ra cửa sổ, Thuần uể oải hỏi Nhật, người đang lau từng li từng tý chiếc piano.

- Ngày nào em chả hỏi như thế? Anh có trả lời hay không em cũng có mặt đầy đủ, còn siêng hơn cả đến lớp. – Nhật không ngần ngại đầu lên trả lời cô bé, anh vẫn cứ chăm chú chăm sóc cho cây piano.

- Tại sao lại có môn Công Nghệ nhỉ? Tại sao lại có môn Giáo Dục Công Dân nhỉ? Em thề với anh là em chưa bao giờ tỉnh táo nuốt trôi hai môn ấy vào buổi chiều. – Thuần ngồi thẳng dậy, rồi rời khỏi chỗ ngồi tiến đến gần chỗ Nhật.

- Thế nên em cứ cúp tiết đến đây? – Nhật ngưng công việc của mình, ngừng đầu nhìn con bé còn nét ngây ngô đứng trước mặt mình khẽ cười hỏi.

- Đâu. – Thuần bĩu môi phủ nhận. – Em lên đây với anh cho vui này, tập với anh cho nhanh tiến bộ này, góp phần giúp xã chúng ta có nhiều tiếc mục hay này. Tính ra so với việc ngồi gật gà gật gù thì có ích hơn nhiều.

- Em chỉ được cái miệng thôi. – Nhật nở nụ cười tươi hơn với Thuần.

Trường học của cả hai là trường gộp chung cấp Trung học Cơ sở và Trung học Phổ thông, vì thế nên Nhật là học sinh lớp 11 vẫn có thể ngồi tán gẫu với con nhóc lớp 9 là Thuần vào mỗi buổi chiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chờ Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

Thật ra thì Nhật thích Thuần, là tình cảm nam dành cho nữ mà Nhật rất chắc chắn nhưng Nhật không dám nói ra. Vì Thuần còn nhỏ, con bé lại ngây thơ quá độ, ngây thơ đến nỗi khó chấp nhận, nói gì cũng không có gì là quá đáng nếu như nhắc đến con bé.

Cũng không ngạc nhiên khi một đứa đã 14,15 tuổi đầu như Thuần lại như vậy. Gia đình con bé sống rất giản dị, mẹ là giáo viên mẫu giáo, suốt ngày chỉ

quay quần bên mấy đứa con nít, hết cổ tích rồi lại thơ ca, hết thơ ca thì nhảy múa. Tâm hồn người lớn của mẹ con bé bị lũ nhóc ấy sang bằng cả rồi. Còn ba nó là một họa sĩ vẽ truyện tranh thiếu nhi, ông cũng chẳng khác gì vợ mình cả, quanh năm suốt tháng làm bạn với mấy nhân vật nhí nhố ngộ nghĩnh. Sống trong căn nhà ngập tràn sự trong sáng như thế con bé thành thạo sự đời kiểu gì được.

Nhưng có lẽ vì cái điểm ngây thơ đó mà Nhật mới ngày đêm để ý đến con bé.

Cả hai không có những khoảnh khắc đáng nhớ gì lắm, Nhật cũng không tìm ra sự kiện gì đặc biệt để nói rằng vì nó mà anh thích Thuần. Chỉ đơn giản là "lừa gần rom lâu ngày cũng bén". Tiếp xúc với nhau nhiều, cùng tập luyện với nhau ngày ngày, thỉnh thoảng lại đùa đùa giỡn giỡn nên anh thích nó lúc nào chẳng hay. Anh thích tính cách thẳng thắn của Thuần, con bé chẳng ngại gì cả, có gì đều nói tuốt ra, ghét ai, thích ai cũng chẳng giấu giếm gì. Với cả, con bé cũng hay dính lấy anh lắm, nó làm anh có cảm giác mình có thể che chở cho một người, mà người đó đương nhiên là nó. Việc con bé hề có sự kiện gì cũng mò đến tìm anh càng làm anh thêm tự tin về độ "khiến người ta tin tưởng".

Đôi khi anh nghĩ anh chỉ nhất thời thích cách sống đơn giản của Thuần, nhưng không phải thế. Lúc Thuần vui, cười tươi để lộ cái răng khểnh đúng nét đặc trưng của nó thì anh cũng rất vui, không có lý do gì anh cũng vui như gặp một chuyện rất may mắn. Lúc Thuần bực bội, nổi tính con gái anh lại rất kiên nhẫn ngồi đó dành nó, cứ như... một người con trai đối với bạn gái của mình.

Mọi thứ liên quan đến Thuần anh nhất định sẽ làm nó liên quan đến cả anh. Anh muốn dù có chuyện gì xảy ra thì anh và nó cùng nhau giải quyết.

Trở lại với hiện tại, Nhật vẫn tỉ mỉ lau cây piano, Thuần ngồi đối diện anh, hai tay ôm chặt cây guitar của nó nhìn anh lau đàn. Khung cảnh người ngoài nhìn vào có lẽ chán đến buồn ngủ, nhưng Nhật lại rất thích, anh thích như thế này, thích ánh mắt của con bé kia chỉ dành để nhìn anh.

- Tay anh đẹp ghê. – Thuần chống cằm, mắt nhìn chăm chăm vào tay Nhật khen.

Nhật chỉ cười trước lời nhận xét của con bé. Đây không phải là lần đầu tiên nó nói như vậy. Hơn một năm trước vào ngày đầu tiên gặp nhau nó đã nói như vậy rồi, và trong quá trình tập chung với nhau nó cũng lặp đi lặp lại câu nói ấy không biết bao nhiêu lần.

- Tay anh đẹp vậy chắc có rất nhiều người thích phải không? – Thuần thấy Nhật không còn lau đàn nữa thì nắm lấy tay anh soi mói như những nhà khảo cổ, miệng không cần lăm nhăm.

- Anh chỉ cần một người thích anh thôi.

Ừ, Nhật chỉ cần người đối diện lớn nhanh lên một chút, hiểu biết nhiều hơn một chút, để ý đến cảm xúc và hành động của người bên cạnh hơn một chút thôi.

Tiểu là đến lớp 9 rồi con bé vẫn chỉ là một con bé.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chờ Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đôi tay của anh chiếm trọn đôi mắt của Thuần đến khi trống đánh chuyển tiết con bé mới tiếc nuối dời mắt đi, chán nản đứng dậy nói:

- Em về lớp đây, tiết cuối em có Sinh Học, bỏ không được.

- Học chăm lên nhé. – Anh cười khể nhìn Thuần sắp rời khỏi phòng nhạc nói.

Thuần không trả lời, nó chỉ cười thật tươi vẫy tay với anh rồi chạy về lớp.

Anh với đôi mắt tràn ngập nét cười dõi theo nó cho đến khi khuất dáng nơi sân trường mới thôi.

Đến cánh cửa sổ đập mạnh vào tường tạo ra âm thanh lớn anh mới giật mình nhìn lại phòng nhạc. Cái nắng cuối ngày vàng ươm nhưng không còn gắt như buổi ban trưa chiếu vào phòng nhạc khiến anh thấy trống vắng.

Phòng nhạc to nhưng khi có Thuần lại khác với khi chỉ có một mình anh.

Anh bấm một vài phím đàn, ánh mắt nhìn ra đồng hồ lau đang phát phơ ngoài kia rồi như một thói quen lại nghĩ con nhóc mới rời đây ít phút.

Ráng chiều nắng nhuộm vàng mọi thứ trên mảnh đất thanh bình rồi nhuộm luôn cả tâm tình chàng thiếu niên ngồi bên cây piano.

Thuần chạy xuyên qua màn mưa mỏng đến phòng nhạc, vừa tới cửa con bé đã thấy Nhật với dáng vẻ ung dung điềm đạm thường ngày ngồi trên ghế

đánh bản Kiss the Rain. Con bé nhìn anh chăm chú, nó không tiến vào trong phòng, nó biết bây giờ hồn anh bay theo những nốt nhạc rồi.

Thuần thích nhìn anh như thế này, không hiểu sao cứ mỗi khi nhìn anh ngồi đàn là cảm giác bình yên chiếm trọn con người nó.

- Vào đây đi, còn chưa đủ ướt hả?

Khi Thuần vẫn còn đắm chìm trong những nốt nhạc đi kèm với tiếng mưa ngoài trời thì anh lại lên tiếng, mang hồn của con bé trở về với nó.

Thuần cười hì hì rồi bước vào trong, nó ngồi trên bàn đối diện anh, hai chân đung đưa thoải mái nhìn anh nói:

- Bỏ tiết Công Dân đến đây không khi nào là phí cả.

Anh nhướn mày nhìn con bé tính nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu cười. Nói nó ngây ngô nhưng miệng lưỡi để cãi lại anh cũng ghê lắm. Anh nói không lại đâu.

Anh đứng dậy đi về phía tủ gần bàn giáo viên cầm hộp khăn giấy rồi đến gần con bé, rút một tờ đưa cho nó, nhắc:

- Tóc tai ướt hết rồi, lau đi.

- Cảm ơn anh. – Thuần cầm lấy tờ giấy mỏng tanh lau lau chà chà trên tóc, miệng vẫn giữ nụ cười như lúc bước vào phòng.

- Dây giày em cũng không thắt lại kia, có ngày húp cháo vì nó đó. – Anh nhìn xuống đôi chân đang không yên phận của con bé, bắt đầu thói quen cảm râm

- Em thất rồi, cơ mà giày Nike này là hàng nhái, em thất thế nào nó cũng tuyệt. – Con bé ngừng lau tóc cúi đầu nhìn đôi giày hồng đen của mình trề môi nói.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chờ Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Anh chỉ chắc lưỡi một tiếng rồi ngồi xỏm xuống, hai tay thuần thạo thắt lại dây giày cho con bé có cái miệng chỉ chuyên đưa ra lý sự cùn để che giấu sự thật.

Trước hành động của anh Thuần chỉ im lặng cúi đầu nhìn, à không, là ngây người ra. Con bé ngơ ngác nhìn cái đầu đen đang hì hục giúp mình thắt lại dây giày mà tim đập bồng bồng mạnh, cảm xúc đang đắm chìm trong thế giới piano của anh bỗng dừng trở nên náo loạn.

- Hum... Thật ra là vì dây giày loại này nó vừa ngắn vừa cứng, em thắt lại tuyệt, mười lần như chục. – Thuần háng giọng, nghiêm túc nói.

- Ủ, thế nên em cứ để vậy luôn hả? – Anh ngẩng đầu hỏi lại.

- Em... sẽ cố gắng khiến nó không tuyệt nữa.

- Đối với em thì có vẻ căng ấy.

- A? Anh đừng xem thường em như vậy chứ?!

- Lớn chừng này rồi mà mỗi việc thắt dây giày cũng không nên thì anh cá chắc đến già em cũng không thể đâu. Kiểu như em ấy hả, là phải có người như anh theo em suốt để đảm bảo cái hàm răng của em đến già vẫn còn nguyên vẹn.

Nói đến đây anh lại trở về chỗ cây piano ngồi xuống. Còn Thuần thì im bật. Theo suốt ấy hả?

Nhật liếc mắt nhìn Thuần đang ngơ ngác nhìn nhìn đôi giày của mình trong lòng nổi lên tia hy vọng. Con bé không ngang bướng cố cãi lại anh thì chắc là đang suy nghĩ đến lời anh nói. Phải rồi, anh nói rõ ràng thế còn gì nữa.

- Mai em có thể tới đây nữa không? – Thuần lảng sang chuyện khác, vu vơ hỏi câu hỏi hằng ngày rồi im bật.

Sau đó Thuần không nói gì thêm nữa, con bé lặng người xử lý đống ngổn ngang trong đầu, trong cảm xúc và cả trong tim nó nữa. Nhật cũng im lặng, sau đó từ cây piano quen thuộc phát ra giai điệu nhẹ nhàng, một lần nữa cuốn cả tâm hồn hai con người hòa vào mưa, và hòa vào cảm xúc của những rung động bất ngờ vào những ngày cuối hạ.

Mấy ngày sau Thuần vẫn đến phòng nhạc gặp và tập luyện với anh như thường, nhưng anh nhận thấy có một khoảng cách giữa anh và con bé một cách

rõ ràng. Điều đó khiến anh vui chứ không lo lắng gì cả. Thiên thời địa lợi chần dằn trước mặt anh.

Nhật hi hục dọn dẹp phòng nhạc, hằng ngày anh vẫn dọn, nhưng hôm nay anh dọn kĩ hơn, anh lau bàn ghế, piano của anh, guitar của con bé, mọi thứ đều trở nên sáng bóng.

Hôm nay anh ngỏ lời với con bé.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chờ Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Giờ chiều, khi ánh nắng mặt trời đã dịu đi, cánh đồng lau bên cửa sổ trở đều vươn mình bên gió, ngẩng cao từng bông chơi đùa dưới một ngày đẹp và đường như cũng dễ hóng xem lời yêu thương của anh như thế nào khi có sự trợ giúp của đồng bọn chúng. Phải, thay vì hoa hồng hay các loại hoa đẹp khác anh đã ngắt một mớ bông lau để tặng Thuần.

Anh hơi căng thẳng, mặt dù anh đã tập trước, thậm chí còn làm theo phim thần tượng, còn qua kiểm chứng của đứa em gái. Nhớ đêm hôm qua anh chỉ vào một phim học đường và hỏi đứa em:

- Bộ tỏ tình vậy là được chấp nhận hả?

- Nhất định, đứa ngốc nó cũng sẽ gật đầu.

Dù có như thế nhưng bây giờ anh vẫn không thể không lo sợ, anh sợ nếu con bé lắc đầu thì mối quan hệ của anh và nó sẽ trở nên như thế nào. Nhiều lần anh nghĩ không nên nói ra lời từ trái tim vì để giữ mối quan hệ, nhưng anh cũng có suy nghĩ rằng không nói thì có ngày cũng tuột khỏi tầm tay mình thôi. Phải, đã gần như là thuộc về mình rồi mà không biết nắm giữ thì ngốc lắm.

Tiếng bước chân quen thuộc chạy vào phòng nhạc, anh ngẩng đầu nhìn người quen thuộc miệng nở nụ cười thật tươi. Đã đến rồi.

Anh con bé từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại chỗ chân nó rồi lên tiếng:

- Dây giày lại tuột kia.

Nói xong anh đứng dậy tiến về chỗ nó, định ngồi xuống thắt lại thì con bé bỗng rụt chân lại.

Anh hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nó. Con bé cười gượng, hai tay đan vào nhau giấu sau lưng, thò thè:

- Để lát em thắt lại.

Anh không nói gì, chỉ im lặng nhìn con bé, cuối cùng cũng hỏi:

- Sao thế? Thường ngày anh vẫn hay giúp em mà? Em hậu đậu có làm đến trò trống gì đâu.

- Em sẽ tập từ từ mà. Cái gì cũng cần có thời gian. Anh cũng không thể cứ giúp em mãi thế này, anh đâu bên cạnh em suốt được.

Nhật hơi ngây người, con bé hôm nay ăn nói hay ghê, đây đâu phải Thuần anh quen.

- Anh có thể...

- Em sắp sang Mỹ rồi ạ. Em không còn ở đây để nhờ anh nữa.

Sau một hồi im lặng, anh nén lại sự run rẩy trong lời nói cố gắng tự nhiên nhất có thể hỏi con bé:

- Khi nào thế?

- Tuần sau ạ, mấy hôm nghỉ liên tục ở trường không phải là đi thăm họ hàng xa mà là lên thành phố làm giấy tờ và phỏng vấn. Em cũng tính nói sớm với anh, nhưng mà thấy cứ...

Anh nắm chặt đôi tay mình, mỉm cười với con bé. Hóa ra những ngày nó cứ lạ với anh là do nó phân vân vì chuyện này chứ không phải do lời nói của anh. Hóa anh chỉ mình anh nghĩ nhiều và hy vọng nhiều.

- Có gì mà không nói chứ, anh mãi luôn ủng hộ em mà. – Anh đưa tay vỗ vỗ lên vai con bé, trên môi vẫn giữ nụ cười.

- Vâng ạ. Có lẽ hôm nay là ngày cuối em đây rồi, từ mai em sẽ ở nhà để dọn hành lý.

- Ừ.

- Hôm anh đàn một bài dài với em luôn nhá?

- Ừ.

Piano và Guitar vang lên trong một chiều nắng tắt, bó lau cắt trong ngần bàn héo hắt, và trái tim của một chàng trai cũng theo đó tắt dần.

Sáng Chủ Nhật mưa tầm tã, cổng trường vẫn mở, nhà xe vẫn có xe, Nhật vẫn ngồi ở phòng nhạc, ánh mắt không tiêu cự nhìn ra ngoài màn mưa. Đến khi có dáng người nhỏ nhỏ chạy vào cổng anh mới nở nụ cười, nụ cười thật buồn.

- Oh? Anh ở đây ạ? – Bước vào phòng nhạc, Thuần không khỏi ngạc nhiên khi thấy anh.

- Em đi bình an.

- Cảm ơn anh ạ. Cảm ơn anh vì tất cả. – Thuần cười.

- Ừ, chăm sóc bản thân tốt nhé.

- Anh nhìn đi, nó không tuột nữa rồi. – Thuần chỉ xuống chân mình, đôi giày Nike của con bé đã ướt đẫm nhưng vẫn gọn gàng đâu vào đấy.

- Ừ.

- Bye anh nhé! Chúc anh gặp mọi điều tốt nhất trong cuộc đời.

Nhật chỉ cười đưa tay xoa đầu con bé. Điều tốt nhất của anh sắp xa anh rồi.

Thuần cũng cười, con bé vẫy chào anh rồi chạy đi với cây dù nhỏ trên tay, ra khỏi cổng con bé lại vấp một cái, nó cúi nhìn chân mình. Dây giày lại tuột rồi.

Mưa ồ ạt, anh cầm ô đứng ngoài hành lang nhìn con bé chạy đi mà mắt đỏ hoe. Con bé cầm ô nhìn xuống chân mình không kiềm được giọt lệ nơi khóe mi mình.

Gần 1 năm sau từ khi tạm biệt anh, tạm biệt Việt Nam đến với mảnh đất mới, cuộc sống mới Thuần mới lưỡng lự nhìn vào dòng tin đang lưỡng lự không biết có nên gửi hay không.

Một năm qua đối với Thuần rất khó khăn, từ ngôn ngữ, việc học đến cách sống đều như một cực hình với con bé. Nhiều lần nén nước mắt để vượt qua nhưng đêm về con bé lại không kiềm được mà khóc ướt cả gối. Những lần như vậy nó lại nhớ đến anh, nhớ da diết. Ngay từ khi hít thở bầu không khí mới lạ nó đã nhớ anh rồi.

Nhớ bàn tay của anh, nụ cười của anh, giọng nói của anh, những cái lắc đầu bất lực của anh đối với nó, những cái nhủ mày khi nó làm sai của anh...

Đến bây giờ nó vẫn không thể thắt được dây giày Nike một cách đàng hoàng. Mỗi lần nhìn dây giày tuột nó lại vô thức nhớ đến anh. Nhiều khi bức bối nhưng nó vẫn không muốn thay loại giày khác.

Vì khi gặp khó khăn nó muốn có anh ở bên cạnh, vì nó nhận ra mình rất thích anh.

Nhưng mà trễ rồi.

Con bé trải qua sự dày vò của xã hội, bị cuộc sống xoay tròn nhận ra mình thích anh đến nhường nào cũng nhận ra mình đã để lỡ điều quý giá và quan trọng nhất như thế nào. Nhiều lần tự trách mình ngày xưa sao ngu ngốc không thấy anh vì mình, không thấy anh thích mình đến khổ tâm, nhưng trách bản thân rồi cũng không quay lại được với quá khứ.

Thuần biết anh thích mình sau khi đọc lại email của anh. Anh gửi sau khi nó đến Mỹ hai tháng. Anh hỏi con bé có thể chờ anh không?

Khoảng thời gian đó con bé vẫn còn ngây thơ hưởng thụ cuộc sống ở California, đọc mail của anh vẫn không biết ý anh là gì và rồi nó lơ đãng. Thậm chí là không trả lời lại. Để bây giờ khi nhận ra rồi lại không biết nhắn gì cho anh.

Có thể bây giờ anh đã có bạn gái rồi.

Thuần thờ dài.

Con bé xóa mail đã soạn, gấp máy tính rồi khỏi phòng.

Lại một năm trôi qua nữa, Thuận từ một con bé đầy ngây ngô nay đã trưởng thành hơn, nay đã có thể tự bước đi một cách vững vàng. Nhưng có một điều không thay đổi đó là nó vẫn không thể khiến cho dây giày Nike không tuột trong thời gian dài, mấy năm rồi nó vẫn nhét dây giày một cách qua loa để chạy đua với cuộc sống bận bịu.

Và mỗi lần dây giày tuột nó lại nhớ đến anh.

Thuận vẫn thích anh.

Hôm nay mưa tầm tã lại khiến nỗi lòng nó bồi hồi nhớ lại hai năm trước khi từ biệt anh. Thời gian nhanh thật. Anh giờ có khoẻ không nhỉ?

Cầm ô bước đi trên sân trường vắng tanh Thuận suy nghĩ sắp xuống đất. Con bé thở dài nhìn xuống chân mình. Dây giày lại tuột rồi.

Còn định ngồi xuống thắt lại dây giày thì trước trước mắt nó xuất hiện một bàn tay đẹp, thành thạo thắt lại dây giày. Khi con bé còn chưa tiêu hoá được chuyện gì xảy ra, cái ô trong tay nó bị bàn tay khác cầm lấy, giọng nói quen thuộc cùng với tiếng mưa hoà lại đã vang bên tai:

- Mãi em vẫn không thắt được dây giày, anh nói trùng phóc, em chẳng làm nên trò trống gì cả.

Đối diện với khuôn mặt kinh ngạc của Thuận, Nhật mỉm cười rồi ôm con bé vào lòng, dưới màn mưa anh thở thê:

- Ngày xưa em luôn hỏi có đến được không, tuy anh không trả lời nhưng em vẫn đến. Anh cũng vậy, anh hỏi em có thể chờ không, em không trả lời thì anh vẫn đến bên em.

Anh đã cố gắng xoá bỏ em ra khỏi tâm trí mình.

Anh đã tự nói với bản thân rằng không thể, em không thể chờ anh, anh không thể đến bên em nhưng phòng nhạc, guitar, piano, cánh đồng lau, cơn mưa hạ lần lượt ẩn hiện bóng hình em. Em ngu ngốc như thế nào ngày ngày như cuốn phim chiếu chậm nhắc nhở anh rằng, anh yêu một người ngốc, anh yêu một người có nói cũng không thông thì hà cớ gì anh phải chờ em trả lời rằng em có thể chờ anh không?

Đối với em anh chỉ dựa vào trái tim mình có thể chờ đến ngày hết yêu em hay không, và câu trả lời là hiện tại anh đang ôm em dưới cơn mưa như thế này.

Nếu đã yêu xin đừng ngại bất cứ điều gì để có được nó. Như Nhật không vì Thuận không trả lời tin nhắn nhưng vẫn đến để có được hạnh phúc thuộc về cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Có Thể Chờ Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.